

**GALERIJA
FORUM**

CENTAR ZA KULTURU
I INFORMACIJE ZAGREB
TESLINA 16, Tel. 421-144

**ZLATKO
PRICA**

27. 9 – 16. 10. 1983.

Izdavač
Published by
GALERIJA FORUM CENTRA
ZA KULTURU
I INFORMACIJE, Zagreb,
Teslina 16 tel. 421-144

Za izdavača
For the publisher
v.d. direktora SUNČANA KUNEJ

Urednik kataloga
Catalogue editor
VIŠNJA KNEZOCI

Predgovor
Preface
IVAN ŠIMAT BANOV

Prijevod na engleski
Translation in to English
ELLEN ELIAS-BURSAC

Grafički urednik
Graphical supervision
IVICA STANČIN

Likovna postava
Arrangement of exhibits
VIŠNJA KNEZOCI
ZLATKO PRICA

Plakat
Poster design
IVICA STANČIN
ZLATKO PRICA

Tisak plakata
Printing of posters
ŽELIMIR BAKOVIĆ

Tehnička postava izložbe
Technical layout
ŽELIMIR MARTINJAK
EDO STAREC

Umnožavanje kataloga
Printed by
KREŠIMIR ŠTEFANOVIĆ

Naklada
Edition
500 komada

ZLATKO PRICA rođen je 26. lipnja 1916. godine u Pečuhu, u mađarskoj Baranji. Srednju školu i Umjetničku akademiju završio je u Zagrebu. Godine 1943. umjetnik odlazi u partizane. Tokom rata nastaju brojni crteži, drvorezi i linorezi, a 1944. radi s Edom Murtićem litografije mape „Jama“.

Radi u Zagrebu, a izlagao je na mnogobrojnim izložbama kod nas i u inozemstvu.

Djela mu se nalaze u muzejima, galerijama i privatnim kolekcijama diljem svijeta (Sao Paulu — Museo de Arte Moderna, Antwerpen — Koninklijke Akademie voor Shone Kunsten, Brooklyn — Art Gallery, Stuttgart — Staatliche Kunstsammlung, London — Gallery One, Beču — zbirka Schmelzer, New Yorku — zbirka Graham, zbirka Dorsky itd.)

Adresa:
ZLATKO PRICA
41000 Zagreb
Martićeva 14e
tel. 410-368

NAGRADE

- 1947. II nagrada za slikarstvo Komiteta za kulturu i umjetnost vlade FNRJ
- 1948. nagrada za crtež i grafiku Savjeta za nauku i kulturu vlade FNRJ
- 1958. nagrada za grafiku na biennialnoj izložbi „Bianco e nero“ u Luganu
- 1960. nagrada grada Zagreba
- 1971. nagrada „Vladimir Nazor“
prva nagrada SUBNOR-a na izložbi „NOB u delima likovnih umetnika Jugoslavije“ u Beogradu
- 1972. otkupna nagrada Moderne galerije iz Rijeke na III međunarodnoj izložbi originalnog crteža
I nagrada za slikarstvo „6. lički likovni anale“ u Gospiću
- 1973. nagrada za slikarstvo 8. zagrebačkog salona
- 1974. „Fiorino d'oro“ u Massi
- 1976. „Fiorino d'oro“ u Firenzi
- 1981. nagrada „Vladimir Nazor“ za životno djelo

Nikada ne gubeći svezu sa konkretnim motivom (sa prirodom), a istovremeno izbjegavajući direktnost teme odnosno njene puke narativne odore, Zlatko Prica je unutar osobnog stila mijenjao jezičke i morfološke odrednice jezikom koji „počiva na najdubljim temeljima spoznaje“ (Goethe). Nema sumnje da i najnovijim Tarskim ciklusom (koji ima svoje ishodište u krajoliku istarskog zatona blizu ušća Mirne) koji nosi klicu ranijeg svijeta zadržava bitne elemente svojeg karakterističnog grafizma premda je u novijim djelima radikalizirao svjetlosne i kolorističke kvalitete pridajući im veću moć i utjecaj. Taj Pricin svijet zadržao je egzistencijalnu uvjerljivost i tvorbenu vjerodostojnost i označava onu točku izmirenja čovjeka i prirode u pročišćenim krajolicima kristalnih obraza koji ne stvaraju puku mitologiju prirodnog bratstva čovjeka i stvari ili panteistički raj zajedništva, već i iskru idealističkog dionizijskog zanosa koji se ipak hrani zemljom, jer je taj svijet isuviše stvaralački mišljen da bi bio tek puka vizija; isuviše egzistencijalno stvaran da bi bio tek samo sanjan. Taj je brevijar čovjekove sudbine istovremeno iskustven i mitski i on nesumnjivo dotiče kožu i ideju, jedno i općenito iskustvo i predstavlja utjelovljenje najvećih nada, ali biva i svjedokom ponora. Nesumnjivo je da najnovija djela leže na drugaćijim formalnim i motivacijskim premisama, premda je njihov humanistički i antropocentrični ekstrat nediskutabilan, a koji se kao konstanta može pratiti cijelim tijekom umjetnikove slikarske biografije. I ne dokazujući monolitnost Pricine slikarske fizionomije (premda je taj put vrijedan putnika) moraju se istaknuti jasne duhovne i formalne silnice Pricinog žića. I u d s k o s t i kojeg je umjetnik stavljao u središte svojeg stvaralačkog interesa u najdoslovnijem (tematskom) i sadržajnom smislu. Jer ostaje činjenica vertikaliteta likova ukrcanih u „brod sudbine“ (Prica) na granici svijeta nekog klasičnog dostojanstva i hirovitog prsta sudbine, dok se njegov lineament, jasnije se sporazumjevajući sa intenzivnijim bojama natopljenih svjetlošću, odrekao jednodimenzionalne neumoljivosti u prizorima na granicama unutrašnjeg i vanjskog svijeta, interijera i eksterijera (npr. Paviljon vjetrova) s jarkim plavetnilom (Podne u Barceloni) — u prizorima podjednako udaljenim od razuzdane osjećajnosti koliko i od strogosti neke hladne klasične mjere.

Njegovo se slikarstvo temelji na svojevrsnoj krijeposti lineamenta i diskretnom kolorističkom hedonizmu koji u srazu sa decidiranim linijom dopušta učinak irealnog.

Harmonija tih prividnih antiteza (tvrdeg lineamenta i lirski transponirane boje) nesumnjivo otvara prostore većem emocionalizmu, ali podcrtava u srazovima vertikalna i horizontala, mekog i tvrdog, svojevrsnu dramatiku i ekspresivnost.

Pa premda više himnički a manje analitički pristupamo Pricinom djelu prisiljeni smo kod ovog slikarstva uočavati stvaralačke i ljudske principe a ne slučajeve, ideje a ne formalne znakove i signale mijena. Jer svaka je Pricina slika sinonim njegove slikarske, estetičke i ljudske filozofije, koja je s lakoćom razlikovala „modu dana od mode vječnosti“ (A. G. Matoš). Svjesni dakle opasnosti deklamativne frazeologije i usprkos njoj upozoravamo na trajnu humanističku komponentu jedne ustrajne poetike (stilistike) i jednog uvjerenja koje dijeleći sumnje suvremene umjetnosti nikada nije dovelo u pitanje vlastitost, kao i svijest o njoj samoj i njenoj posebnoj i neponovljivoj egzistenciji.

I novim je djelima „brod sudbine“ ostao isti kao naravno i sam putnik. Samo put vodi kroz vedrija prostranstva natopljena svjetlošću, kroz prostore novog osjećaja za kolorit, za oštre linije horizonta i kontura oplemenjenih melodioznošću, kroz svježije zore i užarena podneva... Ali to nije nikakva slikarska filozofija romantičarskog doba već novootkriveni svijet što nudi istovremeno i stoičku i hedonističku sliku u djelima, koja u latentnom sukobu sa slučajnim i banalnim, nesumnjivo nose klicu svoje budućnosti.

Ive Šimat Banov

„Svjesni opasnosti ponavljanja, jer je već mnogo napisano i izrečeno na temu potresnog Goranovog spjeva („Jama“) odnosno Pricine likovne interpretacije, moramo na primjeru ovog djela ukazati na slučaj u umjetnosti kada osobna i općenita sudbina stoje u najtješnjoj svezi; kada stvaralačka intencija i biće revolucije biva izmireno u samom činu stvaranja. To su trenuci kada zadaća nije stega, kada svaka intencija i sugestija ne znači ograničavanje već bogaćenje i kada ne postoje nikakve represivne konotacije; niti formalno-tvorbene a još manje ideološke. Mrak je „Jame“ grč pobune mimo svih obzira spram forme ili „estetike“ u korist jedne egzistencije u kojoj nema razlike između krvi i boje, između mraka jame i crnila tuša ili grčevitih i oštih poteza perom! U prizorima takve snage nisu od nekih pisaca nimalo neumjesne asocijacije na Guernicu, na Goyine martire i kalvarije ili na Groszovu pobunu koja je iznašla žalac jetke ironije koja mu je ugrozila tijelo ali mu je očelila duh, pojačavši osjećaj pripadništva onima kojima je pravda mačeha. Ali nabrajanje takvih primjera ugrožava ovaj okvir, a i nasi su povodi drugačije prirode.“

Priva 83.

POPIS RADOVA

1. SUSRET	97 x 130	1981.
2. ZELENJA OBALA	60 x 73	1982.
3. NA PUČINI	97 x 120	1982.
4. SIRENE	97 x 120	1982.
5. BONACA	97 x 120	1982.
6. LOGGIA	96 x 120	1982.
7. ZAGLEDANI U OGLEDALO	100 x 81	1982/83.
8. CRVENA LOGGIA	61 x 50	1983.
9. RUŽIČASTA OLUPINA	97 x 130	1983.
10. RUŽIČASTO PRISTANIŠTE	130 x 110	1983.
11. PODNE U BARCELONI	120 x 97	1983.
12. ŽENE S PAPIGOM	97 x 120	1983.
13. VESLAČ	120 x 97	1983.
14. POVRATAK	97 x 120	1983.
15. TRUBAČ IZ SANTA MARINE	130 x 97	1983.
16. COPPA DI LEITE	130 x 110	1983.
17. DIPTIH	110 x 260	1983.
18. OČEKIVANJE VJETRA	97 x 120	1983.
19. MARIJEV MANDRAČ	130 x 160	1983.
20. IGRA	120 x 97	1983.

Kolor slike tiskane su u tehnici offsetografike, a pripremu za tiskanje izradio je autor lično.

Naziv slika:

Jedriličari, 1972.

Crvena loggia, 1983.

Trubač iz Santa Marine, 1983.

Without losing touch with his concrete motive (nature) while simultaneously avoiding the directness of theme or its mere narrative garb, Zlatko Prica has altered, with his own style, the linguistic and morphological determinants of language „which rests on the deepest foundations of awareness” (Goethe). There can be no doubt that the most recent Tarski Cycle (originating in the landscape of an Istrian bay near the mouth of the Mirna), bearing the germ of an earlier world, retains the essential elements of its characteristic graphism, though he has radicalized the light and tone qualities in his more recent efforts, giving them greater power and influence. Prica's world has retained its existential persuasiveness and creative credibility and marks the juncture of reconciliation between man and nature in purified landscapes of crystal reflections which do not merely conjure up a mythology of a natural brotherhood of man and things, or a pantheistic paradise of togetherness, but also a spark of idealistic Dionysian fervor, nourished with the earth; that world is too creatively conceived to be a mere vision; it has been too substantially formed to have only been dreamed. This is a breviary of man's destiny, simultaneously experienced and mythical, and he touches the skin and the idea, a collective experience as well, and represents the embodiment of the greatest aspirations, while also witness to the abyss.

Undoubtedly, his most recent work is founded on other formal and motivational premises, but its humanist and anthropocentric extraction is indisputable. This is a constant throughout the artist's biography as a painter. And without proving the monolithic character of Prica's physiognomy as a painter (though that road deserves a traveler), the clear spiritual and formal magnetic fields of Prica's flame of humaneness must be emphasized. The artist places it at the focal point of his creative interest in the most literal (thematic) and substantial sense.* For the fact of the vertical nature of the characters loaded on to the „ship of fate” (Prica) remains, teetering on a world of some classical dignity and the whimsical finger of fate, while his lineament, communicating more clearly with colors more intensive and melted with light, has renounced a one-dimensional implacability in scenes bordering on the inner and outer world, the interior and exterior (the Pavillion of Winds, for example) with a bright blue (Noon in Barcelona), in scenes equidistant from unbridled emotion and the severity of a certain cold, classical measure.

His foundations as a painter rest on a sort of strength in lineament, and a discrete colorist hedonism permitting the effect of the unreal in proportion to a more decided line. The harmony of these superficial

antitheses (a firmer lineament and lyrically transposed color) undoubtedly opens space to greater emotional quality, but also underlines the proportions of the vertical, horizontal, soft and hard, a certain drama and expressiveness.

And while we are approaching Prica's work a bit more hymnically and a bit less analytically, we still must note the creative and human principles of this painting and not cases, ideas and not formal signs and signals of change. For every one of Prica's paintings is a synonym for his artistic, esthetic and human philosophy, distinguishing with ease between the „fashion of the moment and the fashion of eternity” (A.G. Matoš). Aware, therefore, of the danger of a declamative phreology, and in spite of it, we forewarn of a lasting human component of persistent poetics (stylistics) and a conviction, sharing the doubts of contemporary art, which has never questioned oneness, or awareness of itself and its special and unique existence.

The „ship of fate” remains the same in his more recent work as well, as has the traveler. This time, however, the travels lead through clearer expanses soaked in light, through spaces with a new sense of color, sharp lines of the horizon and the contours of ennobled melodiousness, through fresh dawns and baking afternoons... But this is by no means the artistic philosophy of the Romantic Age. It is a newly discovered world proffering both a stoic and a hedonist image in works which bear, in their latent confrontation with the chance and the banal, the germ of their own future.

translated by Ellen Elias-Bursac

*So much has been written and expounded on the subject of Goran's moving poem (Jama The Pit) and Prica's artistic interpretation, that although we are aware of the danger of repetition, we must use the example of this work to illustrate the case in art when personal and collective fates stand closely bound together; when creative intention and the being of the revolution are at peace in the very act of creativity. These are moments when the task at hand is not a restraint, when intention and suggestion imply not limitation but enrichment, and when there are no repressive connotations: formal/creative, and ideological even less so. The darkness of The Pit is a spasm of rebellion, sidestepping all regard for form or „esthetics” to the advantage of an existence where there is no difference between blood and color, between the darkness of the pit and the black of water color, or the convulsed, sharp pen strokes: In scenes of such power the associations drawn by some writers to Guernica, to Goya's martyrs and Calvary, or to Grosz's rebellion which came up with the sting of bitter irony to threaten his body but steel his mind, are not at all far from the mark; they strengthen the sense of belonging to those for whom justice is a stepmother. But any list of such examples only jostles this framework, and our motives are of a different nature.

GALERIJA
FORUM

CLANOVI GALERIJE
FORUM
MEMBERS OF THE
FORUM GALLERY

KOSTA ANGELI RADOVANI
BELIZAR BAHORIĆ
JOSIP DIMINIĆ
IVO FRISČIĆ
RAUL GOLDONI
STANKO JANČIĆ
NIVES KAVURIĆ—KURTOVIĆ
ZLATKO KESER
EUGEN KOKOT
ANTE KUDUZ
FERDINAND KULMER
IVAN LOVRENCIĆ
EDO MURTIĆ
DALIBOR PARAĆ

ŠIME PERIĆ
OTON POSTRUŽNIK
ZLATKO PRICA
NIKOLA REISER
MARIJA UJEVIĆ—GALETOVIĆ
GORANKA VRUS—MURTIĆ

U GALERIJI FORUM IZLAGALI SU
EXHIBITIONS IN THE FORUM
GALLERY

FERDINAND KULMER
GIUSEPPE ZIGANA
LAZAR VOZAREVIĆ
JOAN MIRO
NIKOLA REISER
EDO MURTIĆ
IVAN LOVRENCIĆ
ZLATKO PRICA
IVO ŠEBALJ
VASKO LIPOVAC
ANTE KUDUZ
ŠIME PERIĆ
ACHILLE PERILLI
OTON POSTRUŽNIK
EMILIO VEDOVA
FRANO ŠIMUNOVIĆ
KSENIJA KANTOCI
STEVO BINICKI
NIVES KAVURIĆ—KURTOVIĆ
RICHARD MORTENSEN
IVO FRISČIĆ
VIRGILIJE NEVJESTIĆ
MILIVOJE NIKOLAJEVIĆ
LOJZE SPACAL
TONI BENETTON
BOŠKO PETROVIĆ
JOVAN SOLDATOVIĆ

JOSIP DIMINIĆ
ANTE JAKIĆ
NIKOLA KOYDL
RAUL GOLDONI
PREDGRAD NEŠKOVIC
DALIBOR PARAĆ
PETAR HADŽI BOŠKOV
BOGDAN BOGDANOVIĆ
ALBERT KINERT
MILE SKRAČIĆ
SPASE KUNOVSKI
BORO MITRICESKI
FADIL VEJZOVIĆ
PIERO TARTICHIO
VLADIMIR STRAŽA
BELIZAR BAHORIĆ
BRANKO RUŽIĆ
GRAFIČARI IZ HAMBURGA
SUVREMENI UMJETNICI IZ
SR MAKEDONIJE
MERSAD BERBER
MIODRAG B. PROTIĆ
STANKO JANČIĆ
ANTE KAŠTELANČIĆ
ROBERT RAUSCHENBERG
KOSTA ANGELI RADOVANI
OTO LOGO

GUALTIERO MOCENNI
LJUBOMIR KARINA
RATKO JANJIĆ—JOBO
STOJAN CELIĆ
ISMAR MUJEZINOVIĆ
EUGEN KOKOT
ŽIVA KRAUS
MARIJA UJEVIĆ—GALETOVIĆ
MAJA DOLENCIĆ—MALEŠEVIĆ
DRAGO TRŠAR
ANDREJ JEMEC
ELIZABETH FRANZHEIM
SUVREMENA UMJETNOST
KOSOVA
JEAN MESSAGIER
TADEUSZ LAPINSKI
IVO KALINA
MATKO TREBOTIĆ
GRUPA MLADIH AUTORA IZ
ZAGREBA
ANTE MARINOVIĆ
MUSLIM MULLIQI
AGIM CAVDARBASHA
OLGA JANČIĆ
ZLATKO KESER
ĐURO PULITIKA